

Liefde tussen twee culturen

Eerste druk, september 2012

© 2012 Louise Roelofs

Fotograaf: Louise Roelofs

ISBN: 978-90-484-2591-4

NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

LIEFDE TUSSEN
TWEE CULTUREN

LOUISE ROELOFS

Voor mijn Papoe (Louis) en Oma (Johanna)

HOOFDSTUK I

Zwaar geïrriteerd kwam Ann Kramer thuis. Gek werd ze van haar werk en baas. Ze kon zich nog steeds voor haar hoofd slaan dat ze die leuke baan had verlaten voor de baan die ze nu had. Ann plofte neer op de bank en was blij dat ze het huis voor haar alleen had. Lekker thuiskomen en even helemaal niets. Ze genoot van de rust.

Haar schoenen had ze uitgeschopt en haar jas hing ze over de eerste de beste stoel in de huiskamer. Haar moeder had eten voor haar in de ijskast gezet, maar verse patat was waar ze naar verlangde. Alleen het weer opstaan en jezelf aankleden, maakte dat ze het eten van haar moeder opat. Ze dacht: ik ga vroeg naar bed en dan ben ik morgen een stuk fitter.

De deurbel ging en tot haar verbazing stond haar vriendin Marlies voor de deur.

‘Wat is er met jou dat jij op een donderdagavond bij mij voor de deur staat? Moet je de stad niet onveilig maken?’

Marlies lachte en zei: ‘Ik weet niet of je het weet, maar vrouwen van onze leeftijd genieten en zeker op de donderdagavond.’

‘Je doet net of ik nergens van geniet!’ zei Ann boos.

Marlies keek Ann met ongeloof aan en zei: ‘Je gaat me toch niet vertellen dat jij geniet van het leven?’

‘Ten eerste woon je nog bij je ouders. Je hebt een baan waar je niet gelukkig mee bent en er is geen enkele liefde in je leven. Wanneer ben jij voor het laatst met een man uit geweest?’

Ann zei niets, omdat ze wist dat Marlies gelijk had.

‘Je bent zo’n mooie, gezellige vrouw en het enige wat je doet, is thuis zitten of werken. Ik hoor je alleen maar klagen over die leugenachtige regiomanager van je. Ik snap het echt niet!’ En Marlies liet zich vallen op de bank waar Ann net van was opgestaan.

‘Je hoeft het ook niet te begrijpen,’ zei Ann geïrriteerd en nam plaats naast haar vriendin. Marlies draaide zich om en zei: ‘Ik duld geen tegenspraak. Je gaat je nu douchen en aankleden.’

Ze sprong op en liep al naar boven om te kijken wat Ann moest

aantrekken. Ann liep met zware tegenzin achter haar aan maar dacht toen: ‘Waarom ook niet?’ En ze stapte onder de douche.

Toen ze uiteindelijk in hun favoriete club Friends stonden, was Ann toch wel blij dat ze er was. Er was lekkere muziek, het publiek was gezellig en ze praatte met verschillende mensen die ze al een tijd niet had gezien of gesproken. Ze merkte nu echt dat ze iets miste in het leven. Iedereen was in de stemming en dat geflirt... Zalig!

Marlies zag ze niet meer. Maar toen ze door de menigte keek, stond Marlies te zoenen met een man die een kop kleiner was dan Marlies zelf. Ann moest erom lachen. Als Ann iemand zou nemen die een kop kleiner was, dan moest het met haar lengte van één meter zestig een lilliputter zijn.

Ze keek de club rond en zag een vrouw huilen bij een man. De man bleef duidelijk rustig en zei: ‘Wat heb je niet begrepen als ik zeg dat ik niets wil?’

De vrouw huilde maar door. Ann kon niet begrijpen dat deze vrouw niet een beetje trots liet zien. Je kon zien dat de man niet geïnteresseerd was. Nee, Ann zou zich nooit zo verlagen. Het was een heel mooie vrouw met lang zwart haar en die man was echt een spetter. Zwart haar met een getint uiterlijk. Hij was geen Surinamer of Antilliaan, maar ook niet Turks of Marokkaans.

Ze kon het niet achterhalen. Hij is zeker niet het type waar ik mee thuis kan komen, dacht ze lachend. Maar een beschuitje met hem eten? Daar zou ze geen nee tegen zeggen.

Tegelijkertijd wist ze ook dat ze niet zo stoer was. Als het erop aan zou komen, zou ze uit fatsoen nee zeggen, hoe graag ze ook zou willen. Maar door dat fatsoen miste ze wel heel veel.

Ann bleef naar hem kijken. Toen zag ze dat hij grappig wilde zijn, maar het meisje wilde helemaal niet lachen. Ann schrok even toen ze zijn lach zag. Er ging een steek door haar lichaam en ze voelde haar hart smelten. Hij had iets bij haar geraakt. Ze werd nieuwsgierig en liep wat dichterbij om hem beter te bekijken. Toen hij even ergens anders naar keek, zag ze dat hij volle lippen had en donkere ogen

met duidelijk zichtbare jukbeenderen. Wat een knappe man!

Iemand riep hem en ze hoorde dat hij Louis heette. Hij lachte weer en Ann zag dat zijn ogen meelachten. Hij sprak nog steeds tegen het meisje, gaf haar een kus op haar voorhoofd en liep weg. Ann keek hem helemaal na en was op slag verliefd. Het was al mooi om te zien hoe hij wegliep... Zó mannelijk!

Het viel Ann op dat zijn vrienden net zo'n donker uiterlijk hadden als hij, alleen waren ze niet zo knap. Louis kwam terug en zei tegen de vrouw dat hij haar naar huis zou brengen, omdat hij niet wilde dat ze hier alleen zou blijven. Oh, dacht Ann, hij is nog lief en beschermend ook.

Marlies kwam naar haar toe en zei: 'Oh Ann, ik ben zó verliefd! Vind je het erg als ik niet met je mee terugga?'

Ann begon te lachen en zei: 'Natuurlijk niet. Als je verliefd bent, moet je lekker bij hem blijven.' Ann begreep het wel, maar af en toe was ze toch gezond jaloers op Marlies. Zij luisterde altijd naar haar hart, in tegenstelling tot Ann.

Na enkele drankjes, veel gelach en gedans, besloot Ann naar huis te gaan.

Omdat ze met de auto van Marlies waren gekomen, moest ze met een taxi naar huis. Toen ze naar buiten liep, besepte ze dat ze het jammer vond dat ze die Louis niet meer zag. Ach, hij is toch te hoog gegrepen voor mij, dacht ze. Hij was net even te knap, dus mij ziet hij toch niet staan.

Terwijl ze naar een taxi liep, zag ze hem ineens bij een groep mannen staan. Ze waren behoorlijk kwaad en Ann hoorde een man zeggen: 'Als je haar hebt aangeraakt, zal 't je berouwen!'

Ze zag dat Louis ook behoorlijk kwaad keek en zich verdedigde: 'Ik heb haar met geen vinger aangeraakt!' Zijn ogen, die daarvoor heel lief keken, stonden nu heel kwaad.

Wat eng allemaal, dacht Ann. Ze moest langs hen heen lopen om bij de taxistandplaats te komen en hoorde ook een taal die ze niet begreep. Het is vast een buitenlander, dacht ze.

Ze moesten voor haar opzij en voor het eerst keek hij haar heel kort aan en ging weer verder met praten.

Toen ze thuiskwam, was het huis leeg en stil. Ze voelde zich verdrietig. Na een warme douche te hebben genomen en toch nog een kopje koffie, kroop Ann in bed. Haar gedachten gingen uit naar Louis. Fantaseren was iets waar ze gek op was en zo viel ze in slaap.